

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Block_Lawrence-Ehrengrafuv_protiuder.pdb

PDB Name: Block L. EHRENGRAFŮV PROTIÚDER
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lawrence Block
EHRENGRAFŮV PROTIÚDER

Martin Ehrengraf položil ruce na desku svého psacího stolu a nad nepopsatelným zmatkem, který na něm vládl, pohlížel na jeho druhou stranu. On sám seděl, kdežto muž, na něhož se díval, nejenže stál, ale vypadal, že vlastně ani není schopen postát, natož pak spočinout na židli. Byl to pořádný chlap, vysoký a dosti statný, se začínající pleší, tvář měl ruměnou, orlí nos a vystouplou bradu. Tmavě hnědé lesklé vlasy si česal dozadu. Huňaté obočí jako by bylo posoleno šedinami. Jeho oblek, zvláštního odstínu modři, kterou by na sebe Ehrengraf nikdy nevzal, byl perfektně ušitý a drahý. Dalo se logicky předpokládat, že člověk takto oděný oplývá penězi, a tento předpoklad malý právník u svých perspektivních klientů vítal.

Ted promluvil: "Neposadíte se, pane Crowe? Bude to pro vás pohodlnější."

"Já raději postojím," odvětil Ethan Crowe. "Jsem příliš rozčilený, než abych vydržel klidně sedět."

"Hmmm. Pane Crowe, za své praxe jsem se poučil, že člověku dává velkou výhodu, jedná-li jako kdyby. Když mám hájit člověka, u něhož všechno mluví pro vinu, já jednám, jako kdyby byl nevinný. A divil byste se, pane Crowe, jak často skutečně vyjde najevo, že klient nevinný je, mnohdy k vlastnímu překvapení."

Martin Ehrengraf se letmo usmál, ale znát mu to bylo jen na rtech, kdežto výraz jeho očí se nezměnil. "To všechno je pro mě svrchovaně důležité, protože já si vybírám honorář, jen když je můj klient shledán nevinným. Jinak nedostanu zaplacen nic. Jednání jako kdyby nesmírně pomáhá a vy byste mohl být nápomocen nám oběma, kdybyste se posadil do té židle a počínal si, jako kdybyste byl v pohodě s celým světem."

Ehrengraf se odmíchl, a když se Crowe posadil, oslovil ho: "Říkáte, že jste byl obviněn z vraždy. Ale zabití člověka je zločin, u něhož se zpravidla nepropouští na kauci, jak je tedy možné, že jste u mne v kanceláři a ne ve vězení?"

"Já nebyl obviněn z vraždy."

"Ale říkal jste přece..."

"Řekl jsem, že chci, abyste mne hájil proti obžalobě z vraždy. Ale já ještě obžalován nebyl."

"Aha. Koho jste zabil? Pardon, dovolu, abych se opravil. O kom se předpokládá, že jste ho zabil?"

"O nikom."

"Jak prosím?"

Ethan Crowe naklonil hlavu kupředu. "Budu obžalován z vraždy Terence Regi - nalda Mayhewa." Pronášel to jméno s největším hnusem, jakého byl schopen.

Ale obžalován jsem ještě nebyl, protože ten parchant mizerná není dosud mrtvý. Zatím jsem ho nezabil."

"Pan Mayhew je naživu."

"Ano."

"Ale vy máte v úmyslu ho zabít."

Crowe po chvíli odpověděl obezřetně: "Očekávám, že budu obviněn z jeho zavraždění."

"A chcete se předem postarat o svou obhajobu."

"Ano."

"Projevujete chvályhodnou předvídavost," pravil Ehrengraf obdivně. Vstal a vynořil se zpoza svého stolu jako tlumená symfonie v hnědé. Sako bylo z hnědé Harrisova tvídu se vzorem rybí kost, kalhoty z kakaově zbarveného flanelu, hedvábná košile měla odstín tříslový, kravata dokonale ladila s kalhotami a zdobila ji lilie vyšitá stříbrnou nití. O kravatu si Ehrengraf nebyl jist, když ji kupoval, ale později došel k názoru, že je v pořádku. Na své malé nohy si obul bežešvé tříslové mokasíny, ovšem bez jakýchkoli střapců nebo bambulek.

"Předvídavost," opakoval. "Neobvyklá vlastnost u klienta a já si mohu jen přát, abych se s ní setkával častěji." Spočil špičky prstů obou rukou a přimhouřil oči. "Co ode mne konkrétně očekáváte?"

"Abyste se zasadil v můj prospěch, pochopitelně."

"Zajisté. Proč chcete pana Mayhewa zabít?"

"Protože mě dohání k šílenství."

"Čím?"

"Vyvádí mi různé kousky."

"Kousky? Jaké kousky?"

"Dětinské," pravil Ethan Crowe a odvrátil pohled. "Telefonuje mi. Objednává všechno možné. Minulý týden telefonoval do několika květinářství a zadal stovky objednávek na květiny různým ženám po celém městě. Podařilo se

mu zjistit čísla mých kreditních karet a objednal všechno mým jménem a na můj účet. Některé ty objednávky jsem stačil zrušit, ale v době, kdy jsem se doslechl, co provedl, se už pár realizovalo."

"Vy nepochybně platit nemusíte."

"Bude možná jednodušší zaplatit, než se kvůli neplacení soudit. Nevím. Ale to je jen jeden příklad. Jindy jezdí k mému domu ambulance a limuzíny jedna za druhou. A taxíky a nevím co ještě. Ta vozidla přijíždějí z různých míst a já je věčně musím posílat pryč."

"Chápu."

"A vyplňuje všelijaké kupony a objednává pro mne zboží ze záilkového prodeje. Musím objednávky rušit a zboží vracet. Zapsal mě do knižních a gramofonových klubů, předplatil na mé jméno časopisy všeho druhu, přihlásil mne do nejrůznějších společností. Víte například, že existuje jakási Mezinárodní společnost pro záchranu divokých mustangů a mezků?"

"Čirou náhodou jsem jejím členem."

"Prosím, nepochybuji, že je to záslužná organizace," řekl Crowe, "ale já nemám zájem o divoké mustangy a mezky, ba ani o krotké, a přesto mne Mayhew přihlásil za člena a zavázal se za mne k příspěvku sto dolarů nebo snad tisíc, nevzpomínám si."

"Na přesné sumě teď ani nezáleží, pane Crowe."

"Dohání mě to k šílenství."

"Patrně není divu. Jenže zabít člověka kvůli kanadským žertíkům..."

"Ale vždyť to nebere konce! Začal s tím téměř před dvěma roky. Zpočátku jsem si myslel, že se pomátnu, protože jsem nechápal, co se děje a kdo mi to dělá. Čas od času to přestane a já si pomyslím, že už se té legrace nabažil a rozhodl se, že mě nechá na pokoji. Pak začne znova."

"Mluvil jste s ním?"

"To nejde. Směje se jako blázen, což taky je, a zavěsí telefon."

"Setkal jste se s ním osobně?"

"Ani to nejde. Bydlí v bytě ve středu města na Chippewa Street. Dovnitř nikoho nepouští a ven zřejmě nikdy nechodí."

"Zkoušel jste policii?"

"Ti patrně nemohou nic dělat. On jim prostě lže, popírá svou odpovědnost, prý to musí dělat někdo jiný. Jeden velmi laskavý policista mi říkal, že jediná rozumná věc je čekat, až ho to přejde. Ujišťoval mě, že šílenství toho člověka se vybouří, že jeho zloba vůči mně pomine."

"A zkusil jste se tím řídit?"

"Nějakou dobu. Když se nic nezměnilo, najal jsem soukromého detektiva. Ten získal důkazy o Mayhewových praktikách, důkazy, které by obstály před soudem. Ale můj právník mě přesvědčil, abych žalobu nepodával."

"Proč, proboha?"

"Ten muž je mrzák."

"Váš právník?"

"Ale ne. Mayhew je mrzák, pohybuje se jen na vozíku. Proto asi nikdy neopouští svůj malý, bídný příbytek. Můj právník tvrdí, že bych ho mohl žalovat jen pro zlovolné obtěžování, což není moc vážný přečin, protože se podobá klukovské rozpustilosti..."

"Ano."

"... a pak budeme stát u soudu proti sobě, já - hromotluk zdravý jako řípa, a on - neduživý invalida na vozíku, on si získá sympatie všech a bezpochyby ho zproští každé obžaloby, kdežto já budu vypadat jako neurvalec a směšná figura. U soudu trestního moje žaloba neobstojí, a kdybych ho přesto zažaloval, pravděpodobně prohraju. A i kdybych vyhrál, co z toho budu mít? Především proto, že ten člověk nic nemá."

Ehrengraf zamyšleně kývl. "On vás obviňuje, že jste ho zmrazil?"

"Nevím. Než mě začal mučit, nikdy jsem o něm neslyšel, ale kdo ví, co se takovému šílenci honí hlavou? Nevypadá to, že by něco ode mne chtěl. Telefonoval jsem mu a ptal se ho, co si přeje, a on se jen rozchechtal a zavěsil."

"A tak jste se rozhodl, že ho zabijete."

"To jsem neřekl."

Ehrengraf si povzdechl. "Nejsme v soudní síni, pane Crowe, takže takové technické detaily nás nezajímají. Dal jste na srozuměnou, že máte v úmyslu ho zabít."

"Snad."

"Já jsem v každém případě tento závěr učinil. Jistě chápu vaše pocity, ale není řešení, které navrhuje, příliš extrémní? Léčba se zdá být horší nežli nemoc. Vystavit se procesu pro vraždu..."

"Ale vaši klienti se zřídka kdy dostávají k soudu."

"Jak to myslíte?"

Crowe se pokusil o úsměv. Ten vypadal na jeho široké, zarudlé tváři nemístně a po chvilce se vytratil. Já znám vaše metody, pane Ehrengrafe," prohlásil. "Vaši klienti se zřídka kdy dostanou na přelíčení. Vy jste v soudní síni vzácným hostem. Ujmete se případu a pak se stane něco zvláštního. Změní se důkazy nebo se objeví důkazy nové nebo se přízná někdo jiný nebo se ukáže, že vražda byla vlastně nehoda a podobně, nebo - prostě něco se vždycky stane."

"Pravda chce vyjít najevo," podotkl Ehrengraf.

"Pravda nebo fikce, něco se stane. Teď jsem tady já, mučený maniakem, a já vás pověřil, abyste se ujal mé obhajoby, kdyby toho bylo třeba, a mně připadá, že jsem tím snad způsobil, že obhajoba nebude ani nutná."

Ehrengraf se na něho zahleděl. Muž, který si mohl pořídit oblek takové barvy, je buď barvoslepý, nebo schopný všeho.

"Já samozřejmě nevím, co by se mohlo stát," pokračoval Ethan Crowe. "Čistě jako hypotézu řeknu, že Terence Mayhew

by mohl umřít. Kdyby se to stalo, já bych ovšem neměl důvod ho zavraždit, a tudíž bych ani nepřišel před soud. Ale to je jen příklad. Jistě není na mně, abych vám vykládal, co je na vás, že?"

"To určitě není," připustil Ehrengraf.

Čtyřpokoje byt Terence Reginalda Mayhewa byl sice sotva přepychový, ale rozhodně to nebyl příbytek bídný. Blok domů, kde se nalézal, neměl ovšem daleko ke kategorii chudinských obydlí. Konkrétní budova, o níž šlo, jistě bývala v lepším stavu, ale Mayhewův byt ve čtvrtém poschodí do ulice a orientovaný na sever byl útulný a pohodlný.

Malý právník šel za Mayhewovým vozíkem krátkou předsíní do pracovny se stěnami obloženými knihami. V krbu plápolalo poleno z vosku a slisovaných pilin. Na krbové římsě tikaly hodiny. Mayhew otočil svůj vozík, přeměřil očima návštěvníka od hlavy k patě a udělal jazykem ostrý mlaskavý zvuk. "Tak vy jste jeho právník," řekl. "Ale ne ten ubohý nekňuba, který mě navštívil před pár měsíci. Ten se vytasil s výhrůzkami a já jsem se mu chtěl nechtěl musel vysmát. Jemu nezbyvalo než zrudnout. Člověk, kterému se vysmějete do tváře, přestože vás zahrnul hrozbami ze zákona, obvykle zrudne. Takovou zkušenost jsem udělal. Jak že jste říkal, že se jmenujete?"

"Ehrengraf. Martin H. Ehrengraf."

"To H. uprostřed znamená co?"

"Harrod."

"Jako ten král z bible?"

"Jako ten londýnský obchodní dům."

Mezi námi řečeno Ehrengrafovo prostřední jméno nebylo Harrod ani Herodes. Pokládal prostě za užitečné občas zalhat, zvláště když reagoval na impertinenci.

"Martin Harrod Ehrengraf," pronesl Terence Reginald Mayhew. "Inu, potrpíte si na parádu, vidíte? Je mi líto, že u mě není víc nablýskáno, ale uklízečka chodí jen jednou týdně a její den je až pozítří. Ne že by s prachovkou dělala nějaké zázraky. Podle mě je to líná kůže. Nechcete se posadit?"

"Ne."

"Asi se bojíte, abyste si neumazal kalhoty."

Ehrengraf si oblékl tmavomodré šaty, bleděmodrou sametovou vestu, modrou košili, tmavomodrou pletenou vázanku a kordovánské mokasíny. Mayhew měl na sobě ohavný aksamitový župan a rozdrbané trepky. Byl to vychrtlý človíček s hlavou připomínající volejbalový míč, měl velké, bezelstné modré oči a místo vlasů chomáč červené slámy. Nebyl ani tak ošklivý jako bizarní, vypadal jako výtvar autora kreslených seriálů. Ehrengraf nedokázal odhadnout, jak je starý - třicet?, čtyřicet?, padesát let? -, ale nezáleželo na tom. Hezkých pár let ještě nezemře na sešlost věkem.

"Tak co, začnete mi vyhrožovat?"

"Ne," řekl Ehrengraf.

"Žádné hrozby? Žádné narážky na tělesnou újmu? Žádné trestní stíhání?"

"Nic takového."

"To jste lepší než váš předchůdce," pravil Mayhew, "což něco znamená. A proč jste tedy přišel? Přece ne proto, abyste se podíval, jak žijí boháči. Navštěvujete chudinu?"

"Ne."

"Protože okolí je možná zchátralé, ale byt je slušný. Vyhnali by mě odsud, kdyby mohli. Regulované nájemné - já tady bydlím věčnost a moje činže je nepatrná. Nikdy bych nenašel nic podobného tomuhle, za peníze, které si můžu dovolit. Dostávám šeky každý měsíc. Nemohoucnost. Malý svěřenský fond. Nevydává to dohromady mnoho, ale mně to stačí. Uklízečka přijde jednou za týden, platím nájemné, obstojně se najím. Dívám se na televizi, čtu knihy a časopisy, hraju korespondenčně šachy. Okolí zchátralo, ale já v okolí nežiju. Žiju ve svém bytě. Se svým okolím mám společné jen to, že se na ně dívám z okna, a jestli to není nic moc, mně to nevadí. Jsem invalida odkázaný na tyhle čtyři místnosti a nestarám se o to, jak vypadá moje okolí. Kdybych byl slepý, bylo by mi jedno, jakou barvou jsou vymalovány stěny, ne? Čím víc vám vezmou, tím méně jste zranitelný."

V posledních slovech byla zajímavá myšlenka a Ehrengraf by ji byl rád rozvíjel, ale musel rozvíjet věci jiné. "Můj klient," pravil, "Ethan Crowe..."

"To prase hnusné."

"Vy ho nemáte rád?"

"Hloupá otázka, pane Advokáte. Samozřejmě že ho nemám rád. Copak bych ho tak proháněl, kdybych si o něm myslel něco dobrého?"

"Dáváte mu za vinu..."

"Že jsem mrzák? Za to nemůže on. Za to může Pánbůh." Hlava ve tvaru volejbalového míče udeřila o opěradlo kolečkového křesla, široká ústa se otevřela a vydala skřehotavý smích. "Pánbůh za to může! Já jsem se takový už narodil, vy chytráku. Ethan Crowe s tím nemá nic společného."

"Ale pak..."

"Já toho člověka prostě nenávidím," mluvil Mayhew. "K čemu potřebuju důvod? V neděli ráno vykládal v televizi jeden kazatel, co v jednom kuse vyvaluje oči rovnou do kamery, že nikdo nemá důvod nenávidět bližního svého. Nejdřív mi z toho bylo na zvracení, ale přemýšlel jsem o tom, a ať se propadnu, jestli to není pravda. Nikdo nemá důvod nenávidět svého bližního, protože k tomu nikdo žádný důvod nemusí mít. Je to přirozená věc. A pro mne je přirozená věc nenávidět Ethana Crowea."

"Setkal jste se s ním někdy?"

"Nepotřebuju se s ním setkávat."

"Vy prostě..."

"Já ho prostě nenávídím," Mayhew se zuřivě šklebil, "a já miluju tu nenávist a mám nesmírnou psinu z té nenávisti k němu a stačí mi k tomu jen zvednout telefon a on musí pykat a pykat a pykat."

"Pykat za co?"

"Za všechno. Za to, že je Ethan Crowe. Za nehorázný válečný dluh. Za horko a zimu." Hlava bušila o opěradlo a chorobný smích se opakoval. "A taky za enyky a za benyky."

"Vy nemáte mnoho peněz," řekl Ehrengraf. "Invalidní důchod, malý příjem."

"Mám dost. Nejím mnoho a nejím drahá jídla. Vy asi vydáte za oblékání víc než já za všechno dohromady."

O tom Ehrengraf ani na chvíli nepochyboval. "Můj klient by vám mohl přijmy zaokrouhlit."

"Vy myslíte, že jsem vyděrač?"

"Myslím, že byste mohl těžit ze situace, pane Mayhewe."

"Na to kašlu, pane. S vydíráním nechci mít nic společného. Mayhewové byli po generace čestní lidé."

Hovor ještě pokračoval, ale ne dlouho. Ukázalo se celkem jasné, že maličký advokát má omezený arzenál. Ani hrozby, ani podplácení neměly vyhlídky. Mayhewovi se mohlo přihodit mnoho věcí, některé z nich by ho připravily o život, ale všechny se zdály nepřiměřené. Ten ubožák uvězněný ve svém bytě, ten zlovlný invalida toho zkrátka nenapáchal dost, aby si zasloužil takovou reakci. Když na vás dítě dělá dlouhý nos, nerozbijete mu hlavu o zeď. Každá akce by měla vyvolat přiměřenou reakci. Úderu by se mělo čelit vhodným protiúderem.

Ale jak jednat se zarputilý zlomyslným pomatencem? S bezmocným, dojemným pomatencem?

Ehrengraf jako milovník poezie hledal v paměti nějakou podnětnou myšlenku. Když přemýšlel o pomatencích, připadl na Christophera Smarta, Londýňana z 18. století, který býval čas od času umístěn v Bedlamu, kde napsal dlouhou báseň, z valné části srozumitelnou jen jemu a Bohu.

Ehrengraf ocitoval Smarta: "Necht' Rossové, dům Rossů, plesají s Obadiahem a páchnoucí ryby necht' tleskají."

Terence Reginald Mayhew přikývl: "Tak tohle je první rozumná věc, kterou jste řekl od té doby, co jste přišel."

Uplynulo dvanáct dní a Martin Ehrengraf právě s potěšením četl sonet Thomase Hooda, když zazvonil telefon. Zvedl sluchátko, ohlásil se a vzápětí slyšel, jak je označován za ničemnou svini.

"Á," řekl, "pan Mayhew."

"Vy nemáte srdce, bídáku. Já jsem politováníhodný mrzák, který nemůže z domu, Ehrengrafe..."

"To je mi líto."

"A vy jste mě připravil o můj život. Umíte si představit, co jsem musel překonat, abych mohl v tuto chvíli telefonovat?"

"Umím si to představit docela dobře."

"Dovedete si představit, čím jsem procházel?"

"Dovedu i to docela dobře," opakoval Ehrengraf. "Ale představte si vy tu pěknou shodu okolností. Četl jsem právě báseň Thomase Hooda - znáte ho?"

"Vůbec nevím, o čem mluvíte."

"Je to sonet s názvem Ticho. Přečtu vám jen jedno šestiverší:

Jen v troskách zelených
a v pustých zdech
prastarých paláců, kde člověk sídlo měl,
byť jimi skučel pouštní zvěře vzdech
a výrů dutý hlas žalostné tudy zněl,
byť jako odezva vichřice bouří do temna,
zde leží svébytná a pravá ticha doména.

Nemyslíte, že to báječně vystihuje to, čím jste procházel, pane Mayhewe?"

"Jste příšerný člověk."

"To je fakt. A vy byste na to neměl nikdy zapomenout."

"To nezapomenu."

"A to všechno by se mohlo dít znovu, mohlo by se to opakovat pořád dokola."

"Co mám udělat?"

"Musíte nechat mého klienta na pokoji."

"Když mě to tak bavilo."

"Nefňukejte, pane Mayhewe. Svoje ničemné žertíky s panem Crowem už provozovat nemůžete. Ale svět je plný obětí, které jen čekají, až jim budete věnovat pozornost."

"Vy myslíte...?"

"Jsem si jist, že jsem neřekl nic, než co by ve vhodnou chvíli napadlo i vás. Na druhé straně ale nevíte, co by mohla podniknout některá jiná oběť. Mohla by zavítat do mé kanceláře a vy víte, co by následovalo. Jinak řečeno, vy víte, že nikdy nemůžete vědět. Takže byste se snad mohl vzchopit k dospělosti, pane Mayhewe, zahalit své zkormoucené tělo chatrným hávem svého živobytí a zařídit se, jak to půjde."

Já nebudu..." Pomyslete na Thomase Hooda, pane. Pomyslete na doménu pravého ticha."

"Já nemůžu..."

"Pomyslete na Rossy, dům Rossů a na páchnoucí ryby, jež tleskají ručkama."

"Já nejsem..."

"A pomyslete na pana Crowea, když už budete v tom myšlení. Doporučuji vám, abyste mu zatelefonoval. Omluvte se

mu. Ujistěte ho, že jeho trápení je konec."

"Já mu volat nechci."

"Zavolejte," řekl Ehrengraf a jeho hlas měl hladkost oceli. "Nebo vaše potíže teprve začaly, pane Mayhewe."

"Něco neuvěřitelného," prohlásil Ethan Crowe. "Telefonoval mi ten blázen Mayhew. Zpočátku jsem nevěřil, že to je on. Nepoznal jsem jeho hlas. Zněl hrozně ustrašeně, nejistě."

"Vážně?"

"Ujišťoval mě, že už nebudu mít kvůli němu žádné nepříjemnosti. Už žádné limuzíny ani taxíky, žádné květiny, žádné jeho idiotské žertíky. Hluboce se mi omlouval za všechny útrapy, které mi v minulosti způsobil, a ubezpečoval mě, že už nikdy se nic takového nestane. Těžko vědět, jestli člověk může dát na slovo šilence, ale já bych řekl, že to myslel vážně."

"Jsem si jist, že myslel."

Byli opět v Ehrengrafově pracovně a jako obvykle právníkův stůl tonul v nepořádku, kdežto na jeho osobě nebylo chybičky. I tentokrát měl svůj tmavomodrý oblek, ale nechal doma světle modrou vestu. Na jeho kravatě se skvěl diagonální pruh královské modři se dvěma užšími proužky po stranách, z nichž jeden byl zlatý, druhý dost jasně zelený, to vše v tmavomodrém poli. Crowe měl na sobě oblek s vestou, drahý a nádherně ušitý, ale v pozoruhodně ošklivém odstínu hnědi. Ehrengraf se milosrdně rozhodl, že bude toho člověka pokládat za barvoslepeho a přestane se tím zabývat. "Co jste to navlékl, Ehrengrafe?"

Malý právník pohlédl trochu stranou. "Mohu vám, myslím, oznámit, že jsem ho připravil o život," řekl po krátké úvaze.

"To jsem se domníval, že uděláte. Tedy že ho připravíte o život. Ale když jsem s ním mluvil, byl rozhodně živý."

"Vy jste mi špatně rozuměl. Váš protivník, pane Crowe, byl invalida upoutaný na svůj domov, který se přizpůsobil svému nízkému, malému životu v osamění. Jeho příjmy stačily jeho skromným potřebám. A já obcházel jeho dům a postupně jsem mu odnímal věci."

"Tomu nerozumím."

"Mluvím samozřejmě v metafoře. Ale mohu vám povědět, co jsem udělal, docela konkrétně. Především jsem zašel na poštu. Vyplnil jsem kartu o změně adresy a podepsal ji jeho jménem. Od té chvíle začala být jeho pošta spolehlivě zasílána na poste restante v Greeley ve státě Colorado, kde je ukládána, než si ji adresát vyzvedne, což může trvat dost dlouho."

"Panebože."

"Uvědomil jsem elektrárenskou společnost, že pan Mayhew opustil bydliště, a přikázal jsem jim, aby přestali poskytovat veškeré služby. Telefonní společnosti jsem oznámil totéž, takže když zvedl telefon, aby si stěžoval na vypnuté osvětlení, obávám se, že jeho telefon byl hluchý. Poslal jsem notářsky ověřený dopis jeho domácímu - s podpisem pana Mayhewa, pochopitelně, v němž mu podepsaný oznamuje, že se stěhuje a žádá o zrušení nájemní smlouvy. Jeho uklízeče jsem sdělil, že ji už nepotřebuje. Mohl bych pokračovat, pane Crowe, ale myslím, že mou myšlenku jste už pochopil. Odňal jsem mu jeho život, připravil ho o něj a jemu se to nelíbilo."

"Pane na nebi."

"Zbýl mu jediný kontakt se světem a to bylo to, co viděl z okna, což nebylo nic pěkného. Přesto jsem se chystal dát mu zvenčí začernit okenní skla - konal jsem už k tomu poslední přípravy. Ze střechy se měl spustit chlapík, jako by měl umýt okna, ale ve skutečnosti by je byl natřel. Pokládal jsem to za podařenou ránu z milosti, ale Mayhew mi ten poslední krok ušetřil tím, že hodil ručník do ringu. Je to nepovedený přírůstek přejít od rány z milosti k házení ručníku, ale snad mi prominete."

"Zacházel jste s ním jako on se mnou. Dal jste mu stejné kapky."

"Řekněme podobné. On vás týral tím, že do vašeho života uváděl nekonečné množství nežádoucích prvků. Ale já omezil jeho život na čtyři místnosti, ve kterých bydlel, a dokonce jsem ohrozil i jeho možnost v nich zůstat - což mu dalo ponaučení, na něž patrně nezapomene."

"Jednoduché a skvělé," pochválil ho Crowe. "Že jsem na to nepřišel sám."

"Díky Bohu, že jste nepřišel."

"Proč?"

"Protože byste si tak ušetřil padesát tisíc dolarů."

Crowe zalpal po dechu. "Padesát tisíc..."

"Dolarů. Můj honorář."

"Ale to je neslýchané. Vždyť jste neudělal víc, než že jste napsal pár dopisů a zatelefonoval na několik míst."

"Neudělal jsem o nic víc, ale také o nic méně, než jste po mně žádal. Zachránil jsem vás před obžalobou z vraždy."

"Já bych ho byl nezavraždil."

"Nesmysl!" vyštěkl Ehrengraf. "Vy jste se už pokusil ho zavraždit. Myslel jste si, že když mne pověříte obhajobou, povědte to právě k tomuto výsledku. Kdybych byl tomu zlotřilci zakroutil krkem, zaplatil byste mi honorář bez mrknutí oka, ale protože jsem sklídl úspěch díky důvtipu a ne hrubé síle, odmítáte mi zaplatit. Bylo by nesmírně pošetilé, pane Crowe, kdybyste udělal cokoli jiného, než že byste mi zaplatil honorář hned a do posledního centu."

"Nepřipadá vám, že ta suma je neobvykle vysoká?"

"Já si nepočítám obvyklé honoráře, pane Crowe." Ehrengrafova ruka zabloudila na uzel jeho kravaty. Byla to klubová vázanka Caedmonovy společnosti z Oxfordské univerzity. Ehrengraf na Oxfordu nestudoval, stejně jako nebyl členem Mezinárodní společnosti pro záchranu divokých mustangů a mezků, ale tuto kravatu zpravidla nosil při slavnostních příležitostech. "Stanovuji své honoráře intuitivně," pokračoval, "a nikdy o nich nevyjednávám. Padesát tisíc dolarů, pane. Ani o cent víc, ani o cent méně. Ach ano, pane Crowe, víte, proč Mayhew týral zrovna vás?"

"Předpokládám, že má pocit, jako bych ho nějak poškodil."

"A poškodil jste ho?"

"Ne, ale..."

"Předpokládat znamená nic nevědět, pane Crowe. Mayhew vám dělal ze života peklo, protože vás nenáviděl. Proč nenáviděl zrovna vás, to nevím. Pochybuji, že to věděl sám Mayhew. Myslím, že si vás vybral namátkou. Potřeboval někoho, koho by nenáviděl, a vy jste mu vyhovoval. Ach, pane Crowe..." Ehrengraf se usmál, ale jenom ústy, "... připomeňte si, jaká příkoří jste vytrpěl od pomateného invalidy, který neměl žádný důvod vám škodit. A teď si pomyslete, pane, oč větší nebezpečí vám hrozí od někoho mnohem bezohlednějšího, od člověka, který má daleko víc prostředků než Terence Reginald Mayhew, od někoho, kdo není ani blázen, ani invalida a kdo má padesát tisíc dobrých důvodů, aby k vám choval zlobu."

Crowe mlčky hleděl. "To je výhrůžka," řekl pak pomalu.

"Bojím se, že si pletete výhrůžku a výstrahu, pane Crowe, i když připouštím, že rozdíl je malý. Máte rád poezii, pane?"

"Ne."

"To mě nepřekvapuje. Nemyslím to jako kritiku, pane. Někteří lidé mají poezii v duši, někteří ne. To patrně dává osud lidem do vínku, jako barvoslepost. Mohl bych vám doporučit básně Thomase Hooda, pane, nebo Christophera Smarta, ale četl byste je? A byly by vám k něčemu? Padesát tisíc dolarů, pane Crowe, a šek mi bude vyhovovat."

"Já se vás nebojím."

"To jistě ne."

"A nedám se zastrašovat."

"Ovšemže nedáte," souhlasil Ehrengraf. "Ale vzpomínáte si na náš první rozhovor, pane Crowe? Naznačil jsem vám, že by bylo dobré, kdybyste jednal jako kdyby - jako kdybyste se mě tedy bál, jako byste byl zastrašen."

Ethan Crowe seděl několik vteřin úplně tiše. Na jeho obvykle nevýrazné tváři se vystřídalo mnoho různých duševních pohnutí. Nakonec vytáhl šekovou knížku a stříbrné plnicí pero.

"Komu jsou peníze splatné?"

"Martin H. Ehrengraf." Pero skřípalo.

Ozvala se nevzrušená otázka: "Co znamená to prostřední H?"

"Herrod."

"Jako ten obchodní dům v Londýně?"

"Jako ten král," pravil Ehrengraf. "Jako ten král z bible."